

A fost o toamna lunga, lunga si frumoasa si am vrut sa mai profit un pic de vremea buna si am facut o iesire prin Campulung, asa ca am pornit la pas marunt prin centrul orasului, cu vremea sa mergi in pas, nu la pas. Imi amintesc ca anul trecut pe aceeasi vreme inghetam si imi spuneam amintirile sunt asemenea cartilor din biblioteca ta, cauti cate una cand nu mai ai nimic nou de citit, dar cele de acum, dupa primele note se numesc remuscari.

In drumul meu mi-am incantat ochii si sufletul cu simfonia de culori a toamnei, pentru ca atunci cand privesti marea, gandul o ia in deriva. Marea de culori de la galben-auriu la roscat-aramiu pana la maro-ruginiul copacilor cu palcuri de un verde intens al brazilor o descoperi singur. Bulevardul pare un covor aramiu si cum numai covoarele se nasc ca sa fie calcate in picioare imi era ciuda de acele marturii risipite ale toamnei, uff, poate sunt eu intr-o ureche ? Dar poti sa fii intr-o ureche si totusi foarte serios la treaba: daca esti ac. Intrand in parc, uneori te uiti fara sa vezi si, alteori, vezi fara sa te uiti cum aici in fiecare tren al lumii, viata circula pe compartimente: intr-o parte vesnicii jucatori de table care leaga prietenii ca doar suntem chit, tinere confrate, dumneata nu ma cunosti si eu nu te recunosc; tinerii indragostiti care stau imbratisati pe cate o banca ratacita, fericirea se traieste numai de la o clipa la alta, intre ele baga intrigi viata si apoi Dragostea! batai de inima pentru dureri de cap, sentimentul care vine in galop si dispare in varful picioarelor ; copiii care se bucura de un colt de natura, adevaratii cai de cursa care nu alearga pentru premii, ci numai ca sa-si puna sangele in miscare, cei care traiesc din plin ultimele zile insorite ale toamnei...si nu in ultimul rand oamenii plictisiti , in trecere, ca doar pana si eu stiu ca plictiseala lungeste ziua si scurteaza viata.

Vitrinele toamnei se etalau in fata mea ca la un bal mascat, timpul pare din ce in ce mai scurt si desi nu sunt sensibil la frig, chiar si gerul ma lasa rece orasul imi pare pustiit si mi-am amintit ca viitorul unui om, ca si al unei lumi, se construieste, nu se viseaza, asa ca aiuritul de mine trebuie sa mearga la scoala. Ce scurt a fost visul unei zile de toamna, acum cum o sa mint ca nu am citit tot ce mi-a cerut doamna profesoara despre Tudor Musatescu ? Cred ca o sa-l parafrazez pe Spirache "Ne e firea mea sa citesc tot ! " ca minciuna premeditata nu mai e chestiune de fantezie, ci de caracter, dar una e sa crezi si alta e sa fii credul....si totusi poate!